

Julkaisija

Suomen
Anestesiologiyhdistys ry
(SAY) – The Finnish Society
of Anaesthesiologists

Painosmäärä
1400

Päätoimittaja

Ritva Jokela
ritva.jokela[a]fimnet.fi

Toimitussihteeri

Sara Nisula
sara.nisula[a]fimnet.fi

Toimitus

Hannele Heine
(Koulutusilmoitukset)
hannele.heine[a]tyks.fi

Maria Heliste
maria.heliste[a]fimnet.fi

Nina Keinänen
nina.keinanen[a]ppshp.fi

Ville Koskela
(Verkkotoimittaja)
ville.koskela[a]say.fi

Riikka Lehtisalo
riikka.lehtisalo[a]fimnet.fi

Leila Niemi-Murola
leila.niemi-murola[a]hus.fi

Minna Tallgren
minna.tallgren[a]fimnet.fi

Arvi Yli-Hankala
arvi.yli-hankala[a]juta.fi

Piirroksat

Juha O. Lähde

Mainokset

Juhani Haasio
juhani.haasio[a]fimnet.fi

Osoitteenmuutokset

Timo Kaakinen
toimisto[a]say.fi
timo.kaakinen[a]fimnet.fi

Taitto

Oy Graaf Ab

Paino

Punamusta Oy

Ritva Jokela

ritva.jokela[a]fimnet.fi

Kuka maksaa täydennyskoulutuksen?

Tätä teemanumeroa varten päätin pyytää eri työnantajia kertomaan täydennyskoulutusstrategioistaan. Helsingin kaupungin perusterveydenhuolto oli selvä valinta koska se ainoana suomalaisena julkisena terveydenhuollon työnantajana ohjaa niin paljon rahaa täydennyskoulutukseen, ettei ulkopuolisten kustantamaa koulutusta tarvita. Kaupungin koulutusylilääkäri ei kauan kakistellut, vaan lupasi valottaa meille työnantajansa täydennyskoulutuspolitiikkaa. Toisena esimerkkinä ajattelin omaa työnantajaani, Suomen suurinta sairaalaa. HUS ei ole nimennyt koulutusylilääkäriä, joten kysyin täydennyskoulutusstrategiasta muutamilta johtavilta viranhaltijoilta. En saanut vastausta. He joko eivät reagoineet lainkaan tai viivyttelyn jälkeen ohjasivat kysymään Lääkäriliitosta. Erikoissairaanhoidon näkökulmaa täydennyskoulutuksen järjestämiseen en siis saanut.

Täydennyskoulutus – oman ammattitaidon ylläpitäminen ja parantaminen – on lakiin kirjattu lääkäreiden moraalinen ja eettinen velvollisuus. Sen toteutumista ei kuitenkaan valvota. CME-pisteitä jaetaan ja EU-tasolla suunnitellaan resertifikaatiojärjestelmää, johon jollakin aikajänteellä todennäköisesti mennään. Käytännössä resertifikaatio tarkoittaa, että lääkärin täytyy osoittaa säilyttäneensä osaamisensa joko käytännön työssä tai kuulusteluissa. Se voi tarkoittaa myös yksinkertaisesti sitä, että osallistutaan säädettyyn määrään koulutusta.

Täydennyskoulutuksen kustantajiksi on tarjolla eri vaihtoehtoja: lääkintäalan liikekumppanit, työnantaja, työntekijä. Verottaja joko hyväksyy tai hylkää koulutuskustannuksista esitettävät vähennykset.

Lääketeollisuus ja muut yhteistyökumppanit toimivat aikaisempaa useammin täydennyskoulutustilaisuuksien järjestäjän ja maksajan roolissa. Jotta lääkäri voi osallistua lääkeyrityksen järjestämään koulutukseen, täytyy eettiset ja moraaliset pelisäännöt määritellä tarkoin. Koulutus ja markkinointi täytyy pitää selvästi erillään. Yhtä kaikki, jos yritys maksaa ja järjestää, se viime kädessä myös päättää, milloin, mitä, miten ja kenelle se koulutuksen järjestää. Lääkäreiden täydennyskoulutus ei voi eikä saa perustua lääketelisuuden ”hyväntahtoisuuden” varaan.

Jos lakiin kirjataan minimivaatimukset täydennyskoulutukselle tai säädetään resertifikaatiopakko, joutuu työnantajakin suhtautumaan täydennyskoulutukseen aktiivisesti. Työntekijää ei voi enää velvoittaa maksamaan sitä omasta kukkarostaan. Ehkä koulutusylilääkäreitä nimitään silloin muuallekin kuin Helsingin kaupungin perusterveydenhuoltoon.

Jotta järjestelmä olisi mahdollisimman läpinäkyvä ja eettisesti kestävä kaikkien osapuolten, myös ympäröivän yhteiskunnan, kannalta, ainoa vaihtoehto lienee, että työnantaja maksaa tuottamansa terveystuloksen laadun varmistamiseksi vaaditun koulutuksen. Jos se on mahdollista yhdelle julkiselle työnantajalle, se ei liene mahdotonta muillekaan. ■

Lääkäreiden täydennyskoulutus ei voi eikä saa perustua lääketelisuuden ”hyväntahtoisuuden” varaan.